

ult teisi seal külla ja liina ulistate raddal litu-
mas, ruttu ja ruttu, ei tea isegi mis pärrast. Kõr-
sid, mis muttufessed need küll peaks siis seal ollema,
nõnda süddiste sappeldawad nemmad seal all, sureliffed ja
sureliffed weel pealegi, otse kui olleks se kõik mailm just üksi seal
nende pärrast? Need on need muttufessed, mis kutsutakse
— — — ei, need ei ole muttufessed, need on innimesfed.
O wata, sõbber, ni suruke ta ongi, se innimenne, seal
kõige omma wäe ja wõimu, omma surusse ja pragga-
missaga, kui tedda sealt üllewalt wadatakse. Mi weike ja
wäeti, ja siiski jällle ni ütlematta suur, sedda kõiki wa-
data, mõttelda ja mõista, mis se ilm immeteggusid enda
sees kaïnab, sest tähtetega ehitetud taewast kuini se kõige
alwema ja maddalamma põrmukesseni mahha. Ja o mis
suur on ta, selle tundmisse sees ka weel sedda Waimu en-
nast leida ning armaštata, kes sedda kõiki on rajanud
ja ehitanud! O — se innimenne polle mitte se maofe,
se muddane pattu kott, kelleks tedda mõnni waene
kiffendab. Mõna innimessele tarkust ja arri temma
süddant, näita temmale, mis on puhtus, mis õigus,
mis Jummal ja liggemisse arm, walgušta ta waimu,
et lähheb tall kõik pahha ta meles irmsaks ja jalledeks,
kõik kurjus, kui on: walle, tiggedus, wõera asja püidmisse
immu, kaddedus ja ahnus, aйна tassle õppust ja
äid kombeid, siis saab ta üks Ingel, üks Jummal siin
ma peal ollema. Siis lahtub temmast ka kõik, mis tedda
dünnetuks wõiks teha. Sest rummalus ja tuhmus on üks,
päänis se willetsusse emma. Eht nüid küll siis se
mäggi, mis ma eüne sullle nimmetassin, se on se Dolagiri
mäggi, se kõige surem ja kõrgem siin ma peal on, nõnda

et temma allusus mittu sadda ja sadda wersta ümbrust
kaïnab, ja emma latw jo aimumgi ülle pilwede ullatab,
siis polle ta ommetegi se kõige omma kõrgusse ja laiusse-
ga se ma enda wastu kogguniste sureliffem egga torre-
dam, kui üks liwa terra ühhe eakesse one wastu. Se en-
ta kaub ta wastu opis ärra; ni suur on se ma isse, ja
ni weike temma wastu se suur ilmatu Dolagiri eht Da-
walagiri mäggi. Kui sa nüid weel se laggeda wälja eht
merre peal seisab, kos sa kõige essite seisid, eht seal mäe
otsas, eht ka weel mõjalgi muul kohhal, üks rōssine immu ja
tahtminne süddames, Jummalat lodud asjade peale mõt-
elda ja neid nähha ja tunda sada, ja sa siis kånab omma
näggu siina pole, kos se pääw ommas säedusses kõige kõr-
gemal taewa all paistab, kui lõunat walmistab ja rahwas
lõunalle tükkima affab, mis järrele ka siis kõik tuini kelliad
sädetakse, sest just sell silma pilgul, kui pääw siina kohta
on sanud, kost ta kõige kõrgemalt allla wadata rōsib, just
sell silma pilgul on all ma peal kell 12; ma ütlen
kui sa omma näggu siina pole pōrad, siis sab sull
kohhe jonelt se lõuna eht kekpāwa kaar ees (Sūden).
Mis se on? se on üks mõttete sees tehtud tipp taewa piri
peal, just sell kohhal all, kos pääw üllewal seisab.
So selja tagga siis, otsekohhe se lõuna wastu, seisab
se pōhja eht keškō kaar (Norden), kost se külm tul-
leb ja need kurred ja luiged ja anned ärra lendawad lõuna
pole, kui kāsē on, et minnek tulles, ja talw affab tulles.
Agga Jummal oidku igga ühte, sedda teed ette wōttmast,
kui ta temmast ühtegi ei tea; ta saab siis wiist seal otse
selle te peal seal wōeral maal. Parremalle kaele jäeb sull siis
se läne eht õhtu kaar (Westen), kos se päife allla lähheb